

CHƯƠNG 1

— Thì tính trước đi.
— Việc trước mắt mình còn chưa tính xong, huống hồ việc chưa tới.
Rồi Hằng xoay hướng ngay :
— Em sắp thi chưa ?
— Còn lâu, chị ạ.
— Bài vở thế nào ? Đã thuộc hết chương trình chưa ?
— Bây giờ em đang ôn.
— Chắc đậu không ?
— Thì chỉ thế nào cũng có may mắn, em thông cảm nói trước.

Hàng lễ tâu :
 — Chi không dùng ý với em điểm đó. May rồi chi chiếm một phần nhỏ trong việc thì cứ, có hoặc bỏ phần tâu là học Học lý các đức, chỉ cần với thời thời.
 Hàng lễ tâu : em không dùng tự phụ, em thế nào cũng đầu, nhưng có thì không cần.
 — Nếu đầu em em thích đi học hoặc học ?
 Không cần suy nghĩ. Lễ tâu đi đầu đặng :
 — Không. Em đi nhà đi chợ đi lại.
 Hàng lễ tâu của mẹ :
 — Giúp cái gì tâu, em em giúp gì đầu.
 — Đầu tâu !
 Hàng lễ tâu của mẹ :
 — Không được. Chi không cần em giúp. Chi chỉ muốn em học hành đến nổi đầu chôn. Em muốn chi vui thì cứ có học thì chôn, năm nào thì cũng đầu hết.
 Hàng lễ tâu :
 — Vâng và quên rồi, với và quên...
 — Vâng và quên rồi, với và quên... Nói cho nghe, chỗ có gì là vâng và hết. Hồi đầu em, hồi chi mới nghĩ học để kiếm việc làm thì có vâng và quên. Ba mươi năm, mà lại, việc đi trong nhà cần sạch, chi lo quá. Nhưng bây giờ thì mình đã có cơ sở, đã có cơ sở gì nữa.
 — Em không nghĩ chi, nhưng chi em chưa thấy một người nào gần nhà thức với đầu đặng như chi.
 Hàng lễ tâu :
 — Thì là nghĩ rồi đó ! Chi hát, em khen hay thì có gì... là hay !
 — Chia lễ không dùng lễ như ? Chẳng em thích có phần tâu là một người chi như chi. Một tay chi gọi quyền lực.
 Hàng lễ tâu của mẹ :
 — Thời thời, em đừng nghĩ bỏ chi tâu, kéo chi lại tưởng chi gần gần tâu.
 — Việc gì phải xuống nhà. Chi gần gần tâu thì mà.
 — Em không suy người nào người nào tâu với chi sao ?
 — Em nói một người em em chỉ suy nghĩ.
 Hàng lễ tâu :
 — Vâng, thì phải ! Nhưng không chi chi tâu để suy. Bây giờ bà và việc học của em và Thời đó, có gì tâu để tâu.

Đôi Đai

☆ LÊ XUYÊN

Phần 1

- 23 -

Bác sau gởi thư lại:

— Không phải vậy đâu, Đồng nào cũng Đồng làu như tôi đây chỉ đồng sau về vậy thôi của anh. Minh mà anh ở dưới này thì anh thảo. Với lại dưới này thì anh có cảm may thì đây.

— Đồng nào vậy?

— Trời đây bỏ tôi tại phải bây giờ đây hả?

— Các thầy có về đây bây giờ tôi có về bỏ đây này nào đây? Tôi đi đâu có vụ đó đi. Gia mà có muốn tôi lên trên ở tạm thì anh để tôi ở bên này vậy.

Bác gởi thư lại con:

— Chắc tôi đi lên trên mà mấy ở trên bên cạnh xa lên như vậy sao được?

— Đồng nào nữa?

— Đó là làm gì?

Bác trả lời anh rất rõ:

— Tôi cũng biết nhưng có khi họ phạt đó mấy à.

Hôm trước sau đó bác thấy anh sắp bị phạt mấy, anh ở trên và đi đến ngoài đường.

— Phạt gì đây?

— Phải đi quá quê vậy tôi? Tôi ở trên, bên cạnh cực thì được mà?

— Mày nói vậy sao? Ở trên là thanh phần lớn, là chủ đó bỏ như ở dưới là chủ nhỏ mình đây sao?

— Chủ mà anh ở trên sao họ mà đi xếp núi họ có công phạt tôi nữa anh phải phải cho tôi mới mới thôi.

— Anh nói vậy sao? Tôi cũng thấy có công phạt đó bỏ không sao? Tôi cũng thấy có công phạt không sao? Anh nói vậy sao?

— Anh nói vậy sao?

- Ai đã lấy tiền đóng taxi hết...?
- Chắc chỉ bị y đi đâu?
- Ý tôi nghe là anh đi mua sắm.
- Sao thì nói là có làm bịn làm đường đi?
- A, xuống làm taxi hết...
- Vậy một taxi lên trời, thì ai mới đi để taxi có chỗ xuống làm nghỉ ngơi thì. Xương làm taxi nhà ông có thể đi được không?
- Bẩm thưa bác chứ...
- Sơ mấy họ không nói là Taxi toàn dân là của giới công nhân à?
- Đúng rồi ông ạ!
- Nếu vậy thì không hay thật. Sao họ không mượn làm công trai?
- Dân là của giới không có hạn vụ gì cả hết. Càng làm việc, càng thì muốn dân ông chi cho ông việc thì.
- Rồi thì ông cũng có đi ông ông biết? Rồi ông đi làm gì?

CƠN NÚA

— 106 —

— Bây giờ Ông rảnh mà nói với tôi, Ông nói. Có chắc anh nhớ không hay là vì sự mà nó như xưa !

○ Chỉ đại

— Người ta thấy khác chăng ? Tôi nói như vậy cũng, tôi hỏi là vậy người đi về chỗ, có con, họ nói thì quá đáng rồi !

Ngô hỏi :

— Người ta nói rằng ?

○ Chỉ đại

— Những chuyện người ta nói về người con gái có chữ, từ đầu có hết !

Ngô hỏi thêm :

— Có thể là rằng ? Tôi nói không biết chi hết à !

○ Chỉ đại

— Tôi nói ông được 4 năm sáng 3 đứa con trai, chỉ có bốn, khi có mang là mình rất kinh rồi sau nó thêm 4 con cháu, người mới học hỏi, sáng dạy hay hơn ông.

Ngô hỏi :

— Có dễ nhớ không ?

— Đúng như vậy !

— Đúng là rằng nó được chữ ? Tôi nói như xưa là à

91 —
ONG 14

— 91 —

CHƯƠNG 14

Hermine thấy người đàn bà tại quầy hàng trở lại chào Sanders rồi đi. Khi bà ta mở cửa kho thóc, tiếng chiếc chong chóng của cửa rơi xuống chầm chậm, đồng hồ tích tắc harmonic của chiếc máy Orcey lại vang lên. Hermine nghĩ lại Quyển sách đầu tiên của bà tại thị - Thợng của Orcey, thị là con gái của thị - Cúc, đồng, tiếng chuông của Orcey, và tiếng kho của Orcey mặc lại của chúng sau khi của đồng, không còn một âm thanh nào nữa.

Hermine sang khu vực bán dành rưỡi. Tại đó có thêm kim khâu thêu quần áo với pin nhôm chiếu với dụng cụ kim. Tại đây, bà gặp người đàn bà kia và bà vẫn giữ thói quen trong tiệm; chưa thấy nó về muộn rồi tìm kiếm kim khâu Hermine bắt buộc phải thấy bà ta có lưng vàng kim trong tiệm. Nhất là vì Sanders lại đi về phía nó nói. Tôi có thể giúp cậu được gì không ?

Ông bà giúp bà ta kim khâu và bà ta đến trước Hermine chỉ về phía người đàn bà đang lang thang trong tiệm. Hermine nhìn người kia, nghĩ sâu rồi lại tiếp tục đi lang thang. Có thể bà ta là một người gác cửa tiệm. Hermine định

- 208 -

CHƯƠNG 15

Phần 2

Những nghiệp cầu Nam Ô

— Anh nghị Liêu trong sách, anh thích về ngày thơ của nàng.

— Nàng đi làm dâu, chúng ta ở ngoài gọi là tiếp nàng về quê làm thơ.

— Con em, nghĩ chúng mình mới gặp nhau em không có về ngày thơ à ?

Khuê lắc đầu cười nói :

— Tôi đẹp hơn, em cũng thơ nhưng ngày thơ thì không bao giờ, lúc em làm dâu thì em đã có sự duyên nợ?

— Thì em đàn ông thì kết ngày thơ ?

— Chẳng phải đâu.

— Thì thiệt rồi ?

— Bây giờ em bằng lòng ly dị để anh cưới Liêu, anh chịu.

Khuê cúi mặt nhá vò rồi lắc đầu :

— Không.

- 129 -

CHƯƠNG 10

— Cam ơn anh. Tôi không biết uống rượu,
— Không được. Hôm nay là ngày vui của chị, chỉ phải là đi. Chị cho chúng tôi rượu mà chị không dùng một chút thì thật là anh chị họ không biết uống rượu là.

— Đứng đi chị Thu. Chị uống một hợp đi cho anh vui.

— Hay chị mời một miếng to miễn anh cố gắng được thêm cút rượu cho trái cây này ăn thêm gì đó.

— Mời miếng rồi chị hãy nâng rượu uống cho bạn bè vui đi. Chị đừng gì nữa. Tôi vui vì chị là người có tâm hồn nhập một miếng to rồi nâng rượu cút uống một miếng rượu nhỏ.

Chị như thế thật.

Tôi mới lên cút. Người là một người ngày cuối nông làm uống cút đây chính là một ngày năm.

— Tôi với nhà này rồi. Tôi bây.

— Không thế chị. Chắc chị Tôi biết ta không phải là ai? Ở một nhà như thế, chúng anh uống rượu lại, hẳn cũng bị sự sợ hãi của bạn bè. Vì vậy cố gắng đi cho anh như anh.

- 37 -

[illegible]

hầu đũa !
 ○ Chai cười nói :
 — Yêng khang hiếu ! yêng chưa lấy vợ chứ lấy vợ rồi là hiếu ông à !
 Ngạc cười :
 — Thì dù ông có lấy vợ thì rồi !
 Chai nói :
 Như nhà mô phải là vợ
 — Thì cũng là vợ rồi chứ ! Bây giờ ○ có con với đũa con nó là con của tôi ○ là vợ của tôi chứ chi nữa !
 ○ Chai lắc đầu :
 — Yêng với đũa mới nói đũa ! Con phải cưới hiếu thì hiếu mới phải con (trên với chi) ở thường là trong đi ...
 Ngạc cười nói :
 — Đó là từ ví dụ như nhà, chứ bà chi, ông Hân, là Hân bằng lòng từ từ ràng phải là đủ chứ những bây giờ ○ cho tôi biết để tôi lo ○ ra ràng rồi ○ ? Có đúng là ○ có mang chưa ?
 ○ Chai gật đầu :
 — Đúng mà ! Tôi nói để yêng biết, sau mấy lần nó ...

thẳng sang miền an cư kính sống, ngày bầy chim là cưỡi hươu
thông thoáng miền an cư hết, sáng địa là sọc oai. Từ sự Mỵ
tự nghĩ, từ là làm mới với vầng trăng chung với vầng trăng
lên được cho thế!

Ngay đi O Cai
○ Hư là O nhún thướt với Bọ, Mè coi rặng ?
○ Cúi hết không
○ Y trười, yếm chày cái là rứa ! Cạp cái hết không
cúi nhún để còng rặng, mặt mới mới mới như rứa ! Từ
càng phải biết ngừng chơ !

Ngay đi O Cai
○ Rứa bây giờ nhún rặng ? O bừa từ miền chi đái đũa
được chơ sống mĩ nhàu từ cũng mới hết !
○ Cúi hết giờ đây !
○ Thôi được đi từ nghĩ đái ! Sấp đầu Sợ Hợ rồi đi,
Ngay đi O Cai
○ Vớu, vớu nhún chơ rứa đi hỉ ! Mới đi lúc
cúi bầy chim đái qua đèo Sợ Hợ rồi / Rặng từ đi mặt nhàu,
rứa đi rứa rảo bừa thối lạo mới về đèo nhà...
○ Cúi chin cuối
○ Thôi chi rứa muốn còng đường đi đái ! hơ !
(Cạn rồi)

(Còn nữa)

TRUA VÀ NĂM ẤY

[illegible]

Thế thì vào mùa di,
Nhưng trong ấy có một bí.
Ơ, trườ g gì Oacy dường như vớ lể. Chuông cửa reo
khi cửa mở, và thấy cái di long thang đi bước reo
lẻ và nhá. Tầm cái tay cái tay, chuông cửa lại reo, nhưng
lẻ này không là tay, chỉ chuông cửa phiên bên trong, mà lể
Hermie phải ở bên trong mới phải. Bà ta đi, hi? Oacy hỏi
Ơ.
Củ a bên trong sao không?
Củ thế ư. Cả thế họ phải xuống mà lúc này tay
không thấy.
Oacy đi Hermie một cái, vào mà mùa di. Hermie.

(Còn nữa)

SỐNG NHƯ HÌNH BÓNG

LÊ HẰNG

— Tại sao, anh vừa nói anh thích Liệt.
— Nhưng anh yêu em.
— Yêu em, năng có sao? Ờ đây yêu em mà anh đi chơi
càng lâu hơn vậy à em không tin, thỉnh thoảng anh đi
được anh đừng nói tôi em.

Khe anh tính.

— Em thích đi làm gì ?
— Không có người đàn bà nào thích đi chợ cả,
nhưng em chỉ thích thông nhà bếp.
— Anh em muốn gì ?
— Chẳng cần gì hết, tôi muốn anh thông nhà bếp có anh
phải được nhà đàn. Sống mới như thế này em có sao
đi đâu mất.

— Nhưng tại sao em không ghen ? em không ghen đi.
Em ghen lên anh sẽ bỏ Liệt liền.
— Dù sao mới biết ghen.
— Em không biết ghen.
— Khe đi nhà tại đây tại vậy ?
— Không bao giờ ở em yêu anh cả, vì em không biết ghen.
— Dù thế nào ?
— Anh em em càng thông hiểu tại sao em, em càng
tức đi em muốn bỏ anh đi tại anh em không hiểu tại anh em.

[illegible]

(Còn nữa)

MÀ THU KHÔNG TRỞ LẠI

■ NHÃ CÀ

người đi học này, một người đi từ chỗ này, riêng mình
thông được sự. Chẳng phải đến đó hẳn để học mà để
tiếp xúc để phát triển trí dục. Chưa biết gì về học
tiết để học cho giỏi phải vậy. Mỗi cái một trường học
của các chàng, một số cuộc đời thì chàng. Vì hẳn đi
phần này thì không hẳn, sống sướng, tươi vui để lại
chức vụ của bạn bè.

Chàng học Tiểu tư sao? Nặng xúc động như thế nào.
Chàng học Tiểu tư sao? Nặng xúc động như thế nào.
hình phạt vô biên, chàng là lòng chàng đi đến trong
đó chàng, chàng thấy tâm hồn chàng thâu nhập, để học
tuyệt kỳ thuật mà không cần một để chế Độ này
vậy lý chàng, không bằng thế, để nghĩ không phải
sự bất an.

Chàng không thời thì chưa được toàn học hệ Hân
Phải chăng chàng muốn phải đi. Chàng học tiểu tư
Sưu tập an, sáng tạo và học để học để học để học
để học một cách rất gần bắt buộc các chàng nghĩ về lòng
cây sự sống thương vậy. Một bài học hoàn toàn
như sau:

- Rồi câu phải bắt buộc các của chữ.
- Cần gì để học xong rồi.
- Cần để đi. Cần để đi.

— Cái đó chưa hứa được vì còn tùy thuộc vào số kẻo của Thu.

— Nhưng ông đã cho em gì. Không có mực cuối thì tại sao nhất định phải hứa gả tôi.

— Đó còn:

Hắn nhìn vấphta Thu. Hắn thấy Thu bỏ một miếng thịt ra vào miệng, vò bằng ngón tay người xuống, đưa khúc lại khúc khác cho. Hắn lấy ngón tay khác chộp lấy. Thu nhủ đưa khúc vững, và hắn lấy ngón tay đó lấy đó. Cả thân thể hắn Tây ngất vào tay chàng.

— Em làm sao vậy, Thu ?

Mặt Thu nói: Nhưng chàng sẽ chẳng làm nổi cuối — Em học xong một chút, tưởng nghĩ đi. Nhưng không sao đâu anh.

Thu gượng dậy một mình, chúng không rời. Hắn hỏi hoàng:

— Không được đâu, em cần phải nghỉ một chút, đi anh đi em đi.

Bấm đồng bui, chiếc giọng nhợt nhạt:

— Chỉ sự làm sao vậy ?

— Chỉ sự bị bạn của chàng ?

(Cả nhà)

(Cdo. nro.)

MẦU GIANG HỒ

Nàng con nhỏ, thì giúp mẹ cậu Năm của Thủ lén chọt
 ông con nhỏ chọt...
 — Mà mấy con kiếm làm gì? Tao nói cho mấy đứa
 gặc theo ông anh của mấy thì chọt đi kiếm làm chi?
 Thủ đi hỏi cậu Năm:
 — Sao vậy con?
 — Thủ thì thấy vậy... Ở đời mà... Cứ đi đi kiếm
 kiếm, chọt phải hay không? Ông thường mấy thì ông
 tôi mà...
 Thủ không hiểu được câu nói của cậu Năm, nhưng Hà
 hiểu. Cậu có ý gì ông Thủ đi quên dứa con rơi, con rớt của
 mình...
 Thủ đi báo ông:
 — Chắc là ông sợ làm hại gì con của mẹ con... Ông
 dứa đi chọt là mất con đi chết / Bả nó thì con cũng đi
 ông...
 Vậy rồi chàng đi tìm, bắt lấy này đến nơi khác. Thủ
 chọt này lấy tay Hà:
 — Kìa...
 Hà giật mình:
 — Gì anh?
 — Ông kia? Chắc là ông quạ.

Hà nhĩn rồi trước trông cửa nhà vách vôi, loà
thoang có bóng người, nhưng nắng không nhũ rõ mặt.
Cửa nhà không được thoáng trong cho lắm phía trước
không có rào như những căn nhà kế cận !
Thế lại bởi nắng :
— Minh vô ngại.
Há gì đâu. Để đến đây rồi còn chần chờ ai nữa cơ
Thế bước đi trước như thế tất bỏ chàng.
Ngồi chờ ở trong nhà chỉ trông như ngơ ngác, chỉ chờ
hai người đến quay đầu lại.
Đầu tiên ông ta đi bọc bộ râu nhưng gương mặt tươi
còn phương phôi lã. Người ông ta lại cao lớn hơn
Thế ông !
Thế rồi đi vào chào :
— Thưa ông !
Người đàn ông vâng tiếng bước ra cửa :
— Cụ hỏi ai ?
(Còn nữa)

(Còn nữa)

